

opusdei.org

## **Лист Прелата (лютий 2016)**

У своєму лютневому посланні Прелат запрошує нас плідно пережити час Великого посту протягом цього Ювілейного року й розмірковує над однією із справ милосердя – молитвою за живих і померлих.

21.02.2016

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок та синів!

Незабаром, коли настане час  
Великого посту, знову пролунає в  
наших серцях заклик пророка,  
через якого до нас промовляє  
Господь: *«Поверніться до мене  
усім вашим серцем, у пості, в  
плачі й у жалю. Роздеріть серце  
ваше, а не одержу вашу, і  
поверніться до Господа Бога  
вашого, бо Він благий і  
милосердний, довготерпеливий і  
багатомилостивий»*.[1]

Запрошення до глибоких перемін  
набуває великої актуальності в  
цей Рік милосердя, що є часом  
особливої благодаті для цілого  
людства. Яку довіру й упевненість  
нам дає знання того, що **«Господь  
завжди готовий дарувати нам  
благодать, і особливо в цей час;  
благодать нового навернення,  
щоб ми могли здійснитися до  
надприроднього простору ще  
більшої віддачі, зростання в**

**досконалості, ще більшого горіння».**[2]

Протягом цих місяців будемо боротися, щоб іти дорогою навернення, яка є ніби логічним висновком християнського життя. Як стверджує Іван Павло II в енцикліці «*Dives in misericordia*», «справжнє пізнання Бога, Бога милосердної і ніжної любові, є постійним і невичерпним джерелом навернення, тобто являє собою не лише миттєвий внутрішній акт, але постійне розташування людини, стан душі. Ті, кому вдається пізнавати Господа цим шляхом, ті, хто Його «бачать» у цьому, – додавав Папа, – не можуть жити по-іншому, як тільки за кожної нагоди звертаючись до Нього. Тобто вони живуть: *in státu conversióni*, у стані, який повертає найглибший компонент щастя кожній людині на цій землі *in státu viatóris*».[3]

Святий Хосемарія стверджував,  
**«що кожен день є не лише одним  
наверненням, він уміщує багато  
навернень. Кожен раз, коли ти  
виправляєшся і перед тим, що  
не є добрим – навіть якщо це не  
гріх, – намагаєшся ще більше  
обожествити своє життя, ти  
вже навернувся».**[4]

Всі ми повинні виправляти наш  
напрямок, скеровувати наші думки,  
серце і наші справи до Господа,  
відвертаючись від того, що нас  
може збити зі шляху чи віддалити  
від Нього, тому що всі ми маємо  
схильність до гріха, як навчає нас  
святий Йоан: «Коли ми кажемо,  
що гріха не маємо, то ми самих  
себе обманюємо, і правди в нас  
немає. Як же ми визнаємо гріхи  
наші, то Він - вірний і праведний,  
щоб нам простити гріхи наші й  
очистити нас від усякої неправди.  
Коли ми кажемо, що не згрішили,

*ми чинимо Його неправдомовним,  
і слова Його в нас немає».*[5]

Піст, що є особливим часом молитви, покаяння, практики справ милосердя, має торкатися нашого життя з глибини. Той факт, що цей літургійний час збігається з Роком, який особливим чином проголошує Боже милосердя, спонукає нас із більшою ревністю поводити себе як добрі діти Отця Небесного, котрий дивиться на кожного з нас із безмежною доброзичливістю. Можливо, саме зараз видається чудова нагода зосередитися на власному іспиті совісті й перевірити, чи справді ми дотримуємося вказівок Папи на цей Рік, в єдності з усією Церквою.

Хочу торкнутися різних практик посту й однієї зі справ милосердя – молитви за живих і померлих. Молитва за людей, які є поряд із

нами, і загалом, яких ми зустрічаємо протягом дня, виявляється необхідною. По-перше, тому що ця молитва розширює наше серце, уподібнюючи його до серця Ісуса, і також запобігає або принаймні зменшує можливість надмірної турботи про власні речі.

Щире здивування викликає прагнення святого Хосемарії якомога більше молитися за людей, які йому траплялися, і так само вражає його постійна молитва за померлих, як і тоді, коли бачив цвинтар чи похорон: таке розташування він зберігав щодня.

Він залишив нам чудовий приклад: починаючи розмову з людиною, він спочатку вітав її ангела-охоронця. І коли подорожував з одного краю в інший, пішки або якимось

транспорт, він просив у Господа за людей, з якими зустрічався на своєму шляху, навіть якщо не був з ними знайомий або ніколи в подальшому їх не бачив. Кожна молитва, промовлена за інших була постійним зростанням у наверненні, якого він так сильно прагнув, щоб іще більше уподібнитися Ісусу Христу. Адже у своїй душі він відчував, що **«немає місця для думок, що ми вже повністю спрямовані до Бога, – необхідно йти шляхом постійних навернень, які нас наближають до святості»**.[6]

Такий стан душі підтверджує і зміцнює відповідь на отримане запрошення до серйозного пошуку святості. Папа Франциск нагадує нам про зустріч Господа з Матеєм. **«Коли Ісус проходив повз збирачів податків, Його очі зупинилися на Матеї. Його погляд, сповнений милосердя,**

**містив у собі пробачення гріхів цього чоловіка, і, перемагаючи спротив інших апостолів, Він обирає його, грішника і митаря, бути одним із Дванадцятьох».**[7]

Пробачення гріхів завжди перебуває в єдності з запрошенням іти за Христом. Бог не обмежується лише очищенням наших гріхів, коли ми щиро просимо в Нього пробачення або приходимо до таїнства покаяння, але й дарує нам благодать Духа Святого, яка утверджує присутність Пресвятої Трійці в душі. **«Всяке покликання в лоні Церкви бере свій початок у милосердному погляді Ісуса. Навернення і покликання ніби два боки однієї монети, вони ідуть поперемінно протягом життя на шляху учня місіонера».**[8]

Наближаємося до 14 лютого – річниці дня, в який Господь показав святому Хосемарії, що жінки також (в 1930), а пізніше священики-нумерарії (в 1943), можуть бути інкардиновані до Opus Dei. Пізніше, в 1950 році, він побачив, що й інші дієцезіальні священики можуть приєднатися до Священицького товариства Святого Хреста. Саме тому, ця річниця представляє собою день подяки в житті всіх членів Opus Dei, разом із стількома вдячними жінками і чоловіками, які живляться духом Справи.

Бажання нести світло і життя Христа іншим виливається як щось природньо притаманне християнському покликанню і є постійним джерелом радості. Як стверджував Бенедикт XVI, «ми не можемо зберігати лише для себе радість віри, ми маємо поширювати й передавати її,

таким чином зміцнюючи її у власному серці. Якщо віра дійсно перетворюється на радість через те, що ми віднайшли віру й любов, то ми неминуче відчуємо бажання передати її іншим».[9]

Усе життя святого Хосемарії, і зокрема його інтенсивний погляд на Бога в ці дні, про які ми наразі згадуємо, дають нам нагоду доторкнутися до цієї реальності. Його прагнення розповсюдити *Opus Dei* є невід'ємним від його бажання поширити католицьку віру.

Одночасно, така його поведінка відображається також у радості з причини різноманітності покликань у лоні загального християнського покликання. Папа Франциск нещодавно висловив своє бажання, аби **«протягом цього Ювіленого року милосердя всі охрещені могли відчувати**

**радість своєї приналежності до Церкви. Аби вони мали змогу наново відкрити християнське покликання, так само як і особливі покликання, які народжуються в лоні Народу Божого і є дарами божественного милосердя. Церква є домом милосердя і «землею», на якій проростає покликання, міцніє і дає плоди».**  
**[10]**

Попросимо цієї благодаті у Матері Божої і нашої Матері, Матері Пречистої Любові, молитовно супроводжуючи Святого Отця під час його найближчої подорожі в Мексику, з 12 до 18 лютого. Звернемося до Діви Марії Гваделупської, щоб за її заступництвом ця подорож принесла численні духовні плоди – багато навернень – у Мексиці й у цілому світі.

Багато років тому, готуючись до  
золотої річниці заснування  
Справи, коханий дон Альваро нам  
писав: «Моліться до Діви Марії,  
яка відновлює в творіннях  
бажання вірності Христу, Голові  
Містичного Тіла, через глибоке  
навернення до надприроднього  
виміру християнського  
покликання, що веде до практики  
таїнств, внутрішнього єднання з  
Богом, братської любові,  
послушності пастирям і дає сили  
захищати, передавати віру й  
істинну доктрину, не приймаючи  
неправдивих компромісів».[11]

Застосовуйте цю молитву дона  
Альваро і продовжуйте молитися  
в моїх намірах. Також нехай буде  
щедрою ваша молитва за хворих:  
останнім часом Господь кличе  
багатьох братів і сестер! Це буває  
важко, дуже важко, але ми маємо  
це прийняти *ex toto corde*, усім  
серцем. Божа Воля є

найсправедливішою і  
найулюбленішою, і, крім того, є  
щасливий бік медалі, адже вони  
будуть радіти остаточному  
спогляданню Пресвятої Трійці.

З усією любов'ю вас благословляє  
ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 лютого 2016.

.....

[1] Римський Месал. Попільна  
середа. Перше читання (Йл 2,  
12-13).

[2] San Josemaría. Notas de una  
meditación, 2-III-1952.

[3] San Juan Pablo II. Litt. enc. *Dives  
in misericordia*, 30-XI-1980. – N. 13.

[4] San Josemaría. Notas de una conversación familiar, 1-X-1970.

[5] 1 ЙН 1, 8-10.

[6] San Josemaría. Notas de una conversación familiar, año 1971.

[7] Papa Francisco. *Misericordiae vultus*, 11-IV-2015. – N. 8.

[8] Папа Франциск. Послання на Міжнародний день молитви за покликання, 29.11.2015.

[9] Benedicto XVI. Discurso en la inauguración de la Asamblea diocesana de Roma, 11-VI-2007.

[10] Папа Франциск. Послання на Міжнародний день молитви за покликання, 29.11.2015.

[11] Beato Álvaro del Portillo. *Carta*, 9-I-1978. – N. 13.

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-  
prelata-liutii-2016/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-liutii-2016/) (05.08.2025)